1994. augusztus 5., péntek

PÉNZ PLUSZ PIAC

A MAGYAR HÍRLAP ÜZLETI MELLÉKLETE

SZERKESZTI: VITÉZ F. IBOLYA

Az első magyar hobbiszámítógép alkotóinak ma is családi kft.-jük van

Lukács József: a gyártó nálunk nem fizeti meg a fejlesztést

Az újságíró nem jött különösképpen izgalomba, amikor a „77 Elektronika" Műszeripari Kft.-től kapott meghívót egy nyitott ház rendezvényre, új székházukba költözésük alkalmából. Legfeljebb az tűnt föl, hogy a rövid ismertető szerint termeléssel foglalkoznak, holott a magyar elektronikai cégek — különösen a prosperáló magánvállalkozások — között ritka az olyan, amely nem csupán a kereskedelemből él. A személyes találkozáskor azonban kiderült: a 77 Elektronika azoknak a Lukács fivéreknek — és egyikük rokonságának — a cége, akik a nyolcvanas évek elején, a hobbi számítógépek robbanásszerű megjelenésének idején az első sorozatban gyártott magyar mikrokomputer kifejlesztésével váltak ismertté — tizenévesen. Kérdéseinkre az idősebb testvér, a most 33 éves Lukács József ügyvezető igazgató válaszolt.

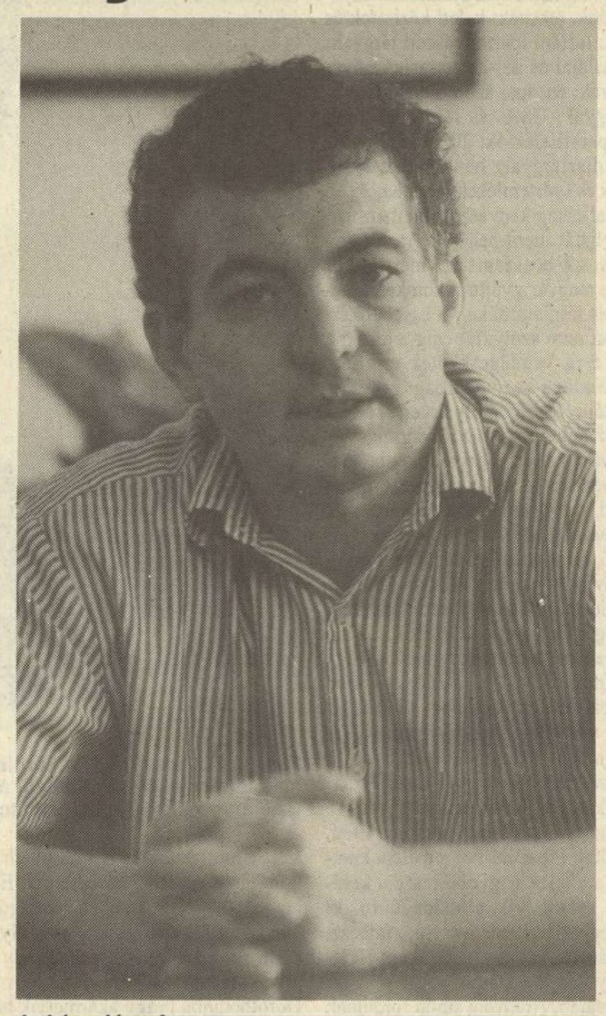

Lukács József FOTÓ: SZIGETVÁRY ZSOLT

— Idézzük föl a daliás időket, hogyan született a Homelab számítógép. Hogyan volt bátorsága két diáknak ilyesmit létrehozni?

— Világéletemben érdekelt a technika, az elektronika; mindig is kütyüépítő típus voltam, a Volán Elektronikához és az MTA Központi Fizikai Kutatóintézetéhez is bejárhattunk. Endre öcsém sokkal elméletibb beállítottságú, így hamar kialakult közöttünk a munkamegosztás: enyém a hardver, övé a szoftver. Egyébként zseniális programozó. Miután a kutatóintézetekben megismerkedtünk a számítástechnikával, szerettünk volna egy gépet magunknak. Nyári keresetünkből sikerült is behozni külföldről egy kitet, vagyis összeszerelhető alkatrészcsomagot. A saját komputer megszületésének konkrét inspirátora a barátnőm (jelenlegi feleségem) volt: azt ígérte, hogy megtanul programozni, ha lesz gépe. Megterveztük, megcsináltuk. Mindez 1980 végén történt. A következő év tavaszára már elkészült a továbbfejlesztett Homelab—2 is, amelyet a HCC házi számítógépesek klubjában, majd a '82 januárjában alapított gmk-n keresztül forgalmazni kezdtünk. A házilagos gyártás során — egy beépített szekrényben lévő műhelyünkben — mindent magunknak kellett megcsinálni, mert olcsón, gyorsan, jó minőségben nem volt képes senki beszállítani. A szomorú az, hogy jelenleg is szinte mindent házon belül kell legyártanunk. Az még szerencsés, hogy a fejlesztés és a gyártás is a cégben történik, de az már például kényszer, hogy saját fröccsöntő gépünkkel készítjük a pincében műszereink tokját. Visszatérve a komputerre, hamarosan eladtuk a gyártási jogokat, több kisebb vállalkozás is foglalkozott a termékkel.

— Mennyit lehetett akkor keresni ezzel?

— Néhány év alatt pár százezer forintot. Az volt ugyanis az álmunk, hogy annyira olcsón adjuk a gépet, hogy ez legyen „a" tömegesen elterjedő magyar mikroszámítógép. Így a saját gyártmányt 20, a „profik" készítette változatot 30 ezer forint körüli áron lehetett megvenni. A nagyobb, megközelítőleg ezer darabos forgalmat a kit érte el a könnyebben utánépíthető, nagyobb teljesítményű újabb verzióval, de az igazi áttörés elmaradt. Szomorúan tapasztaltuk, hogy sehonnan sem kapunk segítséget. Az iskolaszámítógép pályázaton sem sikerült nyerni, pedig a közvélemény szerint is versenyképes minőséget, és a konkurenciához képest fél-harmad árat tudtunk volna kínálni. El lehet képzelni, hogy milyen érzés volt nekünk arra kényszerülni, hogy saját konkurenciánkat, Commodore-okat importáljunk. De építettünk szavazatszámlálót, folyamatosan adtunk el programokat is. A gmk forgalma '83-ban már milliós volt, én '85-ben mégis abbahagytam, mert azokban a keretekben nem láttam a továbblépés lehetőségét. A magyar hobbi komputer ügye megbukott.

— Ekkor jelent meg ifjabb Marosán György és Hámor Szilvia cikke a Valóságban, Párhuzamos történetek kisszámítógépre címmel, amely a világ első ilyen „játékszerét" megalkotó két kaliforniai fiatalember, az Apple komputercéget létrehozó Jobs és Wozniak sikersztorijával hasonlította össze a Lukács testvérek történetét. Bár az írás végkicsengése nem volt negatív, de az azért kiderült, hogy mifelénk sokkal több buktatóval kell szembenéznie egy ilyen kiemelkedő innovációnak. Milyen következménye lett a cikknek?

— Tény, hogy fölfigyeltek ránk. Neumann-díjat kaptam, és behívatott egy fontos államtitkár. Választhattam, hogy kutatóintézeti, nagyvállalati állást akarok, vagy a vállalkozást folytatni, komolyabb formában. Az utóbbinál maradtam, így összehoztak Demján Sándorral. 1986 tavaszán a Skála kétmilliós hitelével létrejött a 77 Elektronika Kisszövetkezet. Olyan termékeket kellett volna létrehoznunk, amelyeket el lehet adni az áruházláncban, az ugató kiskutyától az olcsó üzenetrögzítőn át a virágföld kiszáradását jelző műszerig. Demjántól tanultuk azt az elvet, hogy csak akkor szabad valaminek a kifejlesztésére pénzt áldozni, ha az közvetlenül megtérül. Amennyiben később ugyanaz az ötlet máshol, nagyobb léptékben is hasznosul, az külön haszon. A Skála pénzt is adott munkánkhoz, ám konkrét termékek nem születtek, mivel 2-3 hónap után Demján távozott a szövetkezeti áruház éléről, utódai pedig hamarabb megtérülő beruházásokhoz szoktak. Így végül a Skála csak tőkével szállt be a vállalkozásba. Az addigi tapasztalatainkból úgy ítéltük meg, hogy a gyártó Magyarországon nem igen akarja megfizetni a fejlesztési költségeket, így mindkettőt nekünk kell elvégezni. A Skálás ötletek közül kiválasztottunk egyet, a vércukorszint-mérőt, mert több termék párhuzamos indítására nem lett volna pénzünk. Sikerült a Társadalombiztosításnál elérni, hogy receptre is föl lehessen írni, így ennek az eszköznek az öt generációjából '87 óta 65 ezret értékesítettünk. Voltak persze egyéb fejlesztéseink is, például bérmunkában német megrendelésre, de az orvosi elektronika ma is nagyjából a felét adja forgalmunknak.

— Hol tartanak ma?

— A 77 Elektronika Kft.-t 1989-ben hoztuk létre egymilliós alaptőkével. Ma ez már 50 millió, teljesen a család tulajdonában, ugyanis kettőnkön kívül tulajdonos a feleségem, az apósom és az anyósom is. Sőt, itt is dolgoznak; Zettwitz Sándor velem együtt ügyvezető, az ő területe a gazdasági, kereskedelmi irányítás, korábban is hasonló területen működött. A felesége pedig a PR irányítója. Van egy olyan munkamegosztás is köztünk, hogy az orvosi műszerek területe hozzám tartozik, tevékenységünk másik fele, a távközlési elektronika pedig öcsémhez, aki egyben a fejlesztési igazgató is. Endre ugyanis egy ösztöndíjjal eljutott az Egyesült Államok egyik egyetemére, ahonnan ugyan hamar hazajött, mert csalódott a színvonalban, de magával hozta a telefónia szeretetét. Persze korábban is voltak ilyen fejlesztéseink, például a „budapesti számok hétjegyűek" gépi bemondása. Ebben az üzletágban pillanatnyilag egy olyan áramkörünk a vezető termék, amellyel a Matáv a hagyományos budapesti telefonközpontokat is alkalmassá teszi a digitális központok némely szolgáltatásának nyújtására, például részletes számla adására, a „tone" tárcsázás vételére; és a 3-assal kezdődő telefonszámok bevezetésére. Sajnos a kétféle régi központ közül csak a kisebb üzletet jelentő rotarykat kaptuk meg, mivel a telefontársaság — az előzetes tervek ellenére — nem írt ki tendert, amiben szerintünk a teljes megrendelést elnyertük volna. De az üzlet így is nagy, hiszen a 7 föl javítandó központban több tízezer áramkörünk fog üzemelni, a megbízás összértéke majdnem 280 millió forint, de a Matávnak összesen csaknem félmilliárd értékben szállítunk különféle áramköröket tavaly és idén. A cég forgalma különben '91-ben érte el a 100 millió forintot, 1993-ban 517 millió volt, erre az évre pedig 850 milliót terveztünk, exportunk jelenleg 30 százalék körüli. Ha rajtam múlna, nemigen növekednénk tovább, hiszen most még éppen át tudjuk tekinteni a céget.

Tevan Imre

VENDÉGKOMMENTÁR

Ez a harc lesz a végső (???)

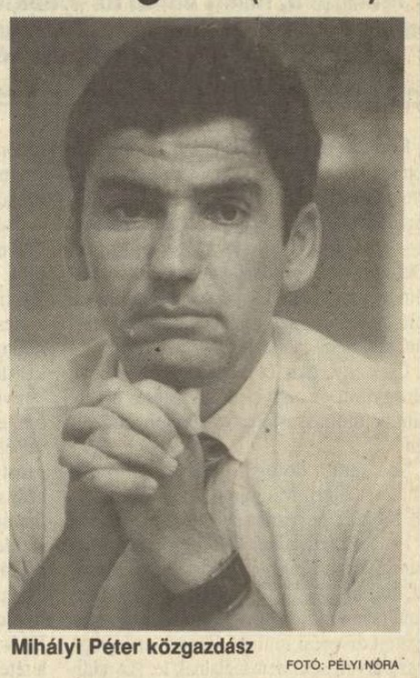

Mihályi Péter közgazdász FOTÓ: PÉLYI NÓRA

A parancsnoki kar változik, a harci feladat a régi: tisztességes és értelmes kereteket szabni a privatizációs folyamatnak. A rendkívüli helyzet — rendkívüli megoldásokat eredményezett. Kevés az idő, a Parlament (és az ország általában) szabadságon, s az sem megengedhető, hogy az új privatizációs törvények elfogadásáig leálljanak az Állami Vagyonügynökségben és az Állami Vagyonkezelő Rt.-ben folyamatban lévő tranzakciók. Ez indokolta, hogy kormánydöntéssel privatizációs kormánybiztost állítottak a csapatok élére.

A címben is, meg az előző bekezdésben is használt metafora persze túlzás. De csak egy kicsit. A privatizációs kormánybiztos és az alája rendelt apparátus — amelybe e sorok írója is beletartozik — roppant nagy hatalommal és felelősséggel lett felruházva. Gyakorlatilag minden folyamatban lévő tranzakcióban döntés-megállító jogunk van. Milliárdos tételekről, összevonásokról, eladásokról, kinevezésekről és leváltásokról dönthetünk. S ezek még csak a rutin ügyek. Ehhez járul még az új, egységes privatizációs szervezet felállításával kapcsolatos közgazdasági-jogi-szervezési feladattömeg.

Könnyű dolguk volt azoknak, akik a balladai Déva várát építették. Ott, ami nem volt jól megépítve, leomla estére. Magától. A mi kis „reálkapitalizmusunk" építőkövei olyan jól összecementeződtek, hogy magától semmi sem fog leomlani. Erővel — hatalmi szóval — kell a változtatásokat véghez vinni. Van olyan építőelem, amit négy évvel ezelőtt raktak a mai helyére, van amit csak két éve. Hivatalok, autók, jogszabályok, emberek. S ezt most mind mozgatni kell.

Más oldalról nézve persze ez a látszólag korlátlan bontó-építő hatalom nem is olyan határtalan. Az együtt kormányzó két párt — az MSZP és az SZDSZ — koalíciós megállapodása igen részletesen körülírja, hogy milyen is legyen az új privatizációs szervezet. Tömörebb formában azután mindez átkerült a kormányprogramba is. Az tehát már eldöntött kérdés, hogy az ÁVÜ és az ÁV Rt. összevonásával létrejövő új szervezet a Pénzügyminisztérium irányítása alatt fog állni, s az is egyértelmű, hogy a kis- és közepes vállalatok esetében a privatizációt a — tulajdonosi szervezet felügyelete alatt — szerződéses alapon a vállalatvezetésre kell bízni. Az sem titok, hogy az MSZP és az SZDSZ szakértői támogatják a kedvezményes árak segítségével történő menedzseri és munkavállalói kivásárlást. Kevésbé van megkötve a privatizációs kormánybiztos keze a nagyvállalatok privatizációjánál. Itt a koalíciós megállapodás csak annyit mond, hogy a technikai lebonyolítást pénzügyi szaktanácsadókra, illetve hitelintézetekre kell bízni, míg a hadiipari vállalatok és a nagybankok privatizációja közvetlenül állami feladat.

Persze maradtak még nyitott kérdések is. Nincs határidő megjelölve. Márpedig más szervezeti rendszert igényel egy olyan privatizációs szervezet, amelyet a kormány csak két évig kíván működtetni, s másképpen kell felállítani egy olyan apparátust, amely várhatóan túléli a most kezdődő négy éves kormányzati ciklust. Nem egyértelmű, hogy vajon az új privatizációs szervezet az ÁVÜ és az ÁV Rt. jelenlegi vagyoni körén kívül eső állami vagyonból mit vegyen át. Még szakemberek körében is kevéssé közismert, hogy milyen óriási — és mennyire heterogén — vagyoni körről van itt szó. Pillanatnyilag 92 állami társaság, 50 milliárdos vagyonnal a különféle minisztériumok könyvében szerepel, s könyvszerinti értéken 70-80 milliárdra becsülhető az a vagyontömeg, amit a Kincstári Vagyonkezelő Szervezet mondhat magáénak. Azt könnyű kimondani, hogy az állami vagyon — amíg nincs eladva — egy tulajdonos kezében legyen, de akkor mindannyiunknak elakad a lélegzete, amikor arra a kérdésre kell válaszolni, hogy ki legyen a gazdája az állami erdőknek, az állami börtönöknek, a romos piripócsi várnak, a tekintélyes fővárosi sportegyesületek stadionjainak vagy a végrendelet és örökösök nélkül elhalálozott Mari néni rákosborzasztói házának. Világos, hogy az államra szakadt használhatatlan szovjet laktanyákat valakinek el kell adni, s ez a valaki lehetőleg ugyanolyan szabályok szerint tegye a dolgát, mintha a Magyar Honvédség feleslegessé vált laktanyájáról lenne szó. Csak az a kérdés, hogy a „tegyünk végre mindent a helyére" elv oltárán időben, pénzben, energiában mekkora áldozatot szabad és kell hozni.

Érdemes újragondolni azt a kérdést, hogy helyes-e egy és ugyanazon főnök alá rendelni az állami ipar kulcsvállalatait és az őket finanszírozó nagy kereskedelmi bankokat. Ha együtt vannak, nehéz lesz ellenállni annak a kísértésnek, hogy termelő cégek napi gondjait a bankok rovására oldja meg az állami tulajdonos. Ha viszont önálló tulajdonosi apparátust szervezünk az állami többségű bankok fölé, akkor meg abból lesz zűrzavar, hogy a két fajta állami tulajdonos egymással civakodik.

Meggondolandó, hogy érdemes-e újrakezdeni a rt. versus költségvetési vitát. Azoknak, akik még nem unják: a kérdés az, hogy az állami privatizációs és vagyonkezelő szervezet költségvetési szervként vagy részvénytársaságként működjön. Egyik forma sem jó, mind a kettőt meg kell erőszakolni ahhoz, hogy a szervezet üzletszerűen privatizálni tudjon. Végső soron itt is a rendszerváltás egyik alapellentmondása bukkan a felszínre. Az állami vagyon mindannyiunké, tehát senkié. Ha egy reggel 8-tól délután 4-ig működő hivatalra bízzuk az eladást, ott a hivatal rugalmatlansága és minimális kockázatviselő képessége lesz a szűk keresztmetszet. Ha viszont egy üzletszerűen működő részvénytársaság kapja meg az állami vagyont értékesítésre, akkor meg az a veszély fenyeget, hogy az rt. vezetői olyan függetlenséget követelnek, mintha ők dolgoztak volna ezért a vagyonért. Olyan helyzetbe kerülhetnek, amiben bármikor odavethetik a kormánynak vagy az Országgyűlésnek: „Ami a mienk, az az enyém, s ami az enyém, ahhoz neked semmi közöd". Ez sincs rendjén.

És végül még egy szempont. Minden átszervezés pénzbe kerül. Pár évvel ezelőtt csak a bútorszállítás, a szobák újrafestése, a levélpapírok újranyomatása szerepelt a költségek között. Újabban besorolt e költségek közé az emberek leváltásának ára is. Ahhoz képest, hogy a privatizáció kapcsán mekkora nyereségek és veszteségek keletkeznek, mindezek valójában együttesen is jelentéktelen összegek. Egy kiadós téli havazás milliárdos tétel, amiről itt szó lehet, az ennek egy tizede. Ennek ellenére a 30-40 milliós tételeknél sincs jogunk nagyvonalúskodni, s azt is tudomásul kell vennünk, hogy a frivol érvelések akkor is rossz vért szülnek, ha történetesen igazunk van.

Hibázni pedig végképp nem szabad. Azt nem engedheti meg magának a Horn—Kuncze kormány, hogy az idén október táján felálló új privatizációs szervezetet még egyszer átszervezze.

Mihályi Péter

Péntektől péntekig

Titkolózás — magyar módra

Megelőztük a fejlett Németországot. Legalább egy icipici részterületen. Ott ugyanis csak most, augusztus elsejétől lépett érvénybe az a törvény, amely a bennfentes kereskedést büntetőjogi kategóriának minősíti. Akár ötévi börtönbüntetést is kaphat, aki visszaél a tőzsdei cégek információival, illetve magáncélra felhasználja azokat. Emellett még ötszázezer márka bírság megfizetésére is kötelezhető.

A német újságokban megjelenő névtelen nyilatkozók azt sejtették, hogy ezzel egy csapásra vége szakad a manipulációknak, a brókerek szuperbiztos üzleteinek. A felügyelő hatóságnak ugyanis minden hipertitkos papírba betekintési joga van, így a belső adatnyilvántartás alapján a legkisebb gyanú is könnyen ellenőrizhető. A büntetőjogi kategória, a börtön lehetősége elrettentőnek tűnik. Kevesen merik majd megkockáztatni — vélték a nyilatkozók—, hogy árfolyammanipulációk miatt börtönbe jussanak. Idáig legfeljebb nagy-nagy felháborodás kísérte, ha valamilyen gyanús ügyletre fény derült, s végső esetben a tettesnek távoznia kellett állásából. Az IG Metall cég elnöke tavaly például lemondott, amikor kiderült, a Mercedes-szel kapcsolatos bennfentes információiból milliós magánüzleteket bonyolított le. Három éve pedig a legnagyobb német bankoknál, ismert brókercégektől mintegy háromszáz munkatárs keveredett gyanús üzletekbe. A botrány óriási volt, a következmény minimális. Egyes becslések szerint Németországban a bennfentes üzletek miatt évente milliárdos kár érte a befektetőket. Ez már olyan nagyságrendet jelentett, ami rontotta a tőzsde jó hírnevét, s zavarta a nagybefektetőket.

Magyarországon nincs ilyen adat. Arról se hallani, hogy gyanús tőzsdei üzletek miatt maradnának el a befektetők. Itt nem okozott nagy megrázkódtatást a büntetőtörvénykönyv május közepén hatályba lépett módosítása, mely szerint három évig terjedő börtönnel sújtható a bennfentes kereskedő. Ráadásul rögtön ki is nyílt egy kiskapu: ha csak kereskedik valaki a bennfentes információkkal, azaz eladja azokat, az nem büntethető. A dolog egyszerű: én eladom neked, te eladod neki, ő eladja nekem. A kör bezárult, és minden nagyon törvényes, nagyon tiszta. S ha kell, akár bővíthető. Szigorú szabályozás, magyar módra.

Nem ilyen egyszerű a helyzet Magyarországon az adótitokkal. Sokkal egyszerűbb megtudni például azt, hogy ki az Amerikai Egyesült Államok legnagyobb adófizetője, vagy éppen a leggazdagabb embere, mint itthon adatokat szerezni az adófizetőkről. Itt úgy közölnek toplistákat, hogy nem tudni, ki is valójában az éllovas. Nyilvánosság, magyar módra. Bár valószínűleg e témában is akad már olyan részterület, ahol utolértük a fejlett nyugatot.

Nagy-Britannia 500 leggazdagabb polgára tavaly 13 százalékkal gazdagodott tovább — ez derült ki a Business Age című szaklap szerdán nyilvánosságra hozott legújabb felméréséből. A gazdagok továbbgazdagodtak, a szegények pedig szegényedtek. A lakosság alsó tíz százalékának jövedelme ma tizenhét százalékkal kevesebbet ér reálértékben, mint tizenöt évvel ezelőtt. A felmérés legérdekesebb megállapítása az, hogy az ötszáz leggazdagabb brit tavaly kevesebb mint tíz százalék jövedelemadót fizetett, holott a felső adókulcs Nagy-Britanniában negyven százalék. A magyarázat egyszerű: a gazdagok nagy része alapítványi trükkökkel játszik, vagy éppen adóparadicsomokban jegyezteti be cégét.

A magyar vállalkozókról nincsenek ilyen adatok. Egyáltalán: az adófizetéssel, a gazdagodással kapcsolatban legfeljebb általános, homályos megfogalmazások jelenhetnek meg. Ezen a területen nagyon jól működik a titoktartás. S ha egy üzlet beindul... Az APEH valamint a Vám- és Pénzügyőrség most már a kintlevőségeiről sem ad tájékoztatást. Az előbbi azért nem, mert nincs naprakész adata, az utóbbi meg egy pénzügyminiszteri utasításra hivatkozott. Nehéz persze kitalálni, mi érdeke fűződne az újdonsült pénzügyminiszternek a titkolózáshoz, ám megjósolható: nem lehet üdvözítő egy ilyen taktika. Sokkal hatásosabb lenne, ha a jelenlegi túlzott titkolózás megszűnne, s minden köztartozás, közteher nyilvánosságot kapna. A pénzügyi gondokkal, rossz technikai felszereléssel küszködő adóhatóságnak a nyilvánosság lehetne az egyik legjobb segítője.

A titkolózás az üzleti világban egyébként bevált fogás. Egyrészt valóban vannak olyan titkok, amelyek nem tartoznak a nyilvánosságra, mert akkor a konkurencia helyzetelőnyhöz juthat. Másrészt vannak olyan ügyek, amelyek jobb, ha nem derülnek ki. Az ismert kereskedelmi céget, a Vasedényt például az ÁVÜ szerdai döntése szerint egy egymillió forintos alaptőkéjű cég veszi meg. Teljesen nyilvánvaló, hogy a vevő mögött óriási tőkeerővel rendelkező stróman(ok) áll(nak), ám ezt a törvény nem tiltja, Ráadásul ez esetben úgy tűnik, rendben is lesz az ügylet, A természetgyógyász és a jogász páros rendelkezik a szükséges bankgaranciával — méghozzá a CIB-től—, üzleti tervét a Price Waterhouse készítette, s a szükséges kárpótlási jegy ellenértékét is letétbe helyezte. Hogy akkor miért marad titokban? Valószínűleg az érvényes szabályozás miatt: ha ugyanis olyan cég lenne a vevő, amelyiknek már van egy, legalább háromszázmilliós árbevételt meghaladó kereskedelmi társaságban érdekeltsége, akkor hátrányba kerül a pályázaton. Lehetnek egyéb okok is. Talán az mégis megnyugtatóbb lenne, ha nyilvánossá válna, ki is a vevő. Nem egy példa akad ugyanis már a magyar privatizáció történetében, amikor nem fizetett a nyertes, vagy éppen hamar kiderült, a pályázatban megjelölttől eltérő céljai vannak a megvásárolt céggel...

K. I.

A nagy üzlet: a tőzsde újoncai

A Budapesti Értéktőzsdén az „újoncok" kerültek reflektorfénybe. A kárpótlási jegyért vásárlók ugyanis az új részvények bevezetésekor (Global TH, Egis, Graboplast) jelentős hozam mellett értékesíthették értékpapírjaikat. A Global TH papírjait jó ritmusérzékkel értékesítők 150 százalékos haszonnal adhattak túl a részvényeiken.

A tőzsdei bevezetés napján kibocsátási árfolyamát, 1030 forintot is elérte, ám ezt követően rakétasebességgel emelkedett a papír ára. Átlépte az 1500 forintos határt is, s 1520 forinton érte el eddigi maximumát. Az Egist kárpótlási jegyért jegyzők akár 250 százalékos hozamot is realizálhattak a papír eladásakor, míg a Graboplast-papír tulajdonosainak ennél szerényebb nyereséggel — legrosszabb esetben — 150 százalékos hozammal kellett beérniük.

A hét elején a Skála-Coop részvények is ugrásszerű emelkedésnek indultak: kedden mintegy 5,7 százalék erejéig, szerdán pedig ennél is nagyobb mértékben növekedtek a papírok. A forgalom ezzel párhuzamosan a régi szép időket idézte: szerdán több mint 50 milliónyi cserélt gazdát a piacon.

A tőzsdén kívüli piac egyik sláger részvényét, a Chinoint az utóbbi időszakban egyre csökkenő árfolyam mellett lehet értékesíteni.

A korábban 500 százalékot túlszárnyaló részvényár gyengülni látszott, s e határszint alatt cseréltek gazdát a pakettek. A GiroCredit Befektetési Rt. érdekes vételi ajánlattal lepte meg a befektetőket: az elkövetkező időszakban — amelyet még több mint egy hétig terveznek, illetve amíg a keret be nem telik — 50 200 forinton megvásárolják a kisbefektetők részvényeit.

F. B.